

[Udenrigsministeren.]

Det, man fra kommunistisk side vil forhindre, er, at FN på noget punkt får virkelig myndighed. Derfor vil man have generalsekretærembedet nedlagt og erstattet med et triumvirat — sammensat af en repræsentant fra den vestlige del af verden, en fra den østlige del af verden og endelig en fra den afro-asiatiske del af verden. Herved fører man vetoretten over til det udøvende organ og lammer dermed FNs handlekraft.

Det, der står på spil her, er selve spørgsmålet om FNs fremtidige styrke. Et svagt FN, som vil resultere af Sovjets forslag, vil næppe kunne yde de nye stater nogen synderlig beskyttelse. Et svagt FN vil have langt mindre mulighed for at bidrage til politisk afspænding i verden. Et svagt FN vil i endnu højere grad, end det allerede er tilfældet, gøre de store magter bestemende for udviklingen. Jeg synes, det er et opmuntrende træk, at de nye stater i så ringe omfang har støttet Sovjets forslag.

Der kan næppe rejses tvivl om, at de afro-asiatiske lande er underrepræsenteret i FNs sikkerhedsråd. Den bedste måde at regulere dette misforhold på vil være at tildele de forfordelte flere pladser i forbindelse med en udvidelse af rådet. Denne fremgangsmåde er hidtil blevet blokeret af Sovjetunionen, der gør en udvidelse betinget af, at Den kinesiske Folkerepublik kan blive optaget som medlem og overtage den plads i sikkerhedsrådet, som hidtil har været besat af Formosa-Kinas repræsentant. Der er tegn til, at dette problem nu er nærmere ved sin løsning end før — en udvikling, som de nordiske lande længe har givet deres støtte. Det ville være glædeligt, om en udvidelse af den afro-asiatiske repræsentation kunne gennemføres i denne forbindelse. Hvis dette ikke skulle lykkes under FNs 16. samling, der åbnes til september — og jeg tror, man må være forberedt på, at en ny udvikling kan tage tid — er vi fra dansk side indstillet på i fortsættelse af det initiativ, vi tog sidste efterår, at støtte en reallokation, en omfordeling af sikkerhedsrådets pladser, så at den afro-asiatiske repræsentation kan øges på bekostning af Vesteuropa, Østeuropa og Commonwealth. Det haster med at få en rimelig geografisk repræsentation i sikkerhedsrådet. Vi har her et problem, som de kommunistiske lande

måtte kunne enes med de vestlige lande om at give en positiv udgang, indtil vejen er banet for en endelig løsning. Sagens sluttede afgørelse må dog afvente situationen i FN til efteråret.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed give nogen omfattende redegørelse for hele problemsamlingen omkring hjælpen til udviklingslandene. Under Nordisk Råds vellykkede samling her i København i dagene fra den 18. til 24. februar havde jeg lejlighed til at give en sådan større redegørelse og skal henvise hertil.

I debatten om og arbejdet med udviklingslandene synes visse forhold imidlertid at være i færd med at afklare sig:

1) Hjælp med penge og teknisk bistand er ikke tilstrækkelig alene. Priserne på de varer — fortrinsvis råvarer — som disse lande producerer og eksporterer og en forøgelse af handelen med råvarer og landbrugsvarer er af væsentlig betydning for, at u-landenes økonomi kan komme til at hvile i sig selv.

2) Lige så vigtigt er det, at de nye lande finder frem til samfundsformer og politiske tilstande, der muliggør en pålidelig og effektiv lovgivning og administration. Her må landene lære at hjælpe sig selv. Dette gælder også ved løsningen af disse landes befolkningsproblemer.

3) Den hjælp, der er nødvendig, må ydes i større omfang end hidtil og uden politiske betingelser, men på en planmæssig og koordineret måde. Der er ingen vanskelighed ved at give mange penge ud til disse formål, men gøres det uden plan og forberedelse, kan der herved gøres større skade end gavn.

4) Danmarks samlede støtte til u-landene ydes nu i en størrelsesorden omkring 20-25 mill. kr. på årsbasis. For få dage siden har folketingets finansudvalg på regeringens forslag godkendt, at det danske bidrag til FNs bistandsprogrammer dels til det såkaldte udvidede bistandsprogram, dels til specialfonden i 1961-62 bliver på 12 mill. kr., hvilket betyder en forhøjelse på godt 5 mill. kr. i forhold til indeværende finansår. Samtidig er det godkendt, at bevillingen for bilateral-teknisk bistand forhøjes fra 200 000 kr. til 1 mill. kr. I slutningen af 1960 blev Danmark medlem af den nye finansieringsorganisation IDA, i hvilken vor andel over en årrække vil blive